

need Issanda sõnnad: „Sädda selle innimesele, selle läbbi pahhandus tulleb. Sel on parram, et wesli kiwwi temma laela peals podama, ja tedda ärraupputatama süggawama merre kohta.“ Kui mõel tungisid need sõnnad ta hinge läbbi: Se joosseb minnu kohta! Jah sedda ollen ma wäärt!

Sirmuga wöttis ta pühha ramatu ja läks teise tuppä omma abbi kaja jure, kus ta sellele otse lohhe lõi, mis olli sündinud, rälis. Maria wöttis Piibli kätte ja hakkas libbedaste nutma. „Oh mis raske õnnetus se on“, ütles ta nuttes, „mis raske wõllasiliid olled sinna, armas mees, ennese hinge peale loormanud!“ Nende sõnnade järrel langes ta toli peale ja temma libbe nut andis tunnistust ta raskest hinge ahastusest.

Temma mees olli wäggewaste ligutud, ta süddametu tunistus laebas pittse healega ta peale. Tiit aega jäid mõllemad wait. Wimalt ütles mees: „Ma tunnen ennese rasket süllelohhut ja ma tahhan sedda hea melega jälle parandada. Anna mulle agga nõuu, mis ma pean teggema.“ — Maria tõusis üles ja ütles: „Armas mees, on se tõest so kindel nõu, tahhad sa tõest omma süllelohhut parrandada?“ — „Jah, Maria, se on mo kindel nõu, agga mis pean ma siis teggema“, ütles kõrtsmil, „et kõik jälle saaks heaks tehtud?“ — „Ei se polle raske, kui sa agga loikis minnu nõu wastu wöttad“, ütles Maria, „kõige esmast panne tännasels wiinakuplemine seisma, siis tahhame õhtuni mõnda ümbermuta, mis ülle inglid taewas rõmustawad ja kurrat täis wiikka on.“

Ruddas kõlbi, nõnda tehti. Kõrtsmil joollis lohhe rutuga totta, ja panui usse hõlega kiini. Nüüd hakkasid mõllemad ühhes nõus ennese maja puhastama, nagu olleks se üks ammu petud nõu olnud. Nad lantsid kõik wiinakasid hõwi peale ja wiiskasid wastu kiwwi purruks. Sedda-

samma lohhut mõisteti ka wiinakasid ja pudelite ülle kõige nende täinsega, mis sõnnitu peale wälja wallati. Wina auksud jäid weel omma paika õhtuni.

Siis hakkas teggu kõrtsi toas peale, kus wanna raswane mäng laarta ja sandid häbbetu pildid seinte pealt nüüd ettewõeti ja ahju aeti.

Nende tö sai wahhete wahhel ühhe ehl teise kõrtsiläia läbbi jeggatud, kes usse tagga müddistas. Kui lord müddin läle läks, astusid perre rahwas usse jure ja lulasid, mis teised usse ees piddid räkima. — Üks mõtles, kõrtsmil olla haigeks jäänud; teine, et nad olla mõllemad wälja läinud; kolmas arwas perremeesest joobutuks ja ahju äres pingi peal maggawad. Wimalt tõstis üks wanna halli peaga jodil omma healt ja ütles: „Anulge lord, mis minna teile rägim, asji on hopis teine; kõrtsmil tahhad waggaks jada, ta ei tahha ennam wina sisse kallata. Pange tähhele, kas ma polle töt räkind. Ma ollen selle posest terrane ja ollen ammugi tähhele pannud, tal polle mitte õiget himmu ennam kaubelda ja se on ta emmanda jii, ütlen ma teile, se on üks pühha. Ta peab allati kõrtsi ellu pörgu elluks.“

Kui kõnneleja sai lõppetand, ütlesid teised: „Kõrtsmil peaks waggaks jama! Kes sedda wõib uskuda? Ennemine tulleb arvata, et ühhel kõrtsmilul wõimatu asji on pühhas jada.“

Wimse kõnne aeges läkkas Maria omma mehhe külge kõlides: „Selle kõnne sees on palju töt. Surma jooll ja Kristuse ellu weski ei sünni loflu.“

Kui keel-õ olli kätte jõndinud, et kõik rahhuse jäid, wõretasid mõllemad ühhes nõus ning jõnas wina poostwaati wälja ulitsale ja lantsid sedda tühjaks joosta. Pärast wöttis mees sedda enne nimmetud lauda kõrtsi usse pealt mahha, wiis tuppä, lõhkus ärra ja ajas ahju. — Se suur maja puhastamise tö olli nüüd lõppetud. Mõllemate süddamed ollid